Distincions d'Honor de la Ciutat 2017

Atrium Viladecans
Viladecans, 20 de gener del 2017

AJUNTAMENT DE **VILADECANS**

Una mostra de reconeixement i gratitud

L'Ajuntament de Viladecans atorga unes distincions formals a persones o entitats que hagin tingut una trajectòria que hagi suposat un benefici o orgull per a la ciutat. Als darrers anys han rebut reconeixements el poeta Manuel Tosca, el sacerdot Celestino Bravo, l'exalcalde Jaume Montfort, l'expresident Pasqual Maragall, els marxadors Valentí Massana i María Vasco, la benefactora Eulàlia Amat, el sindicalista Manuel Gallardo i les entitats Càritas Interparroquial i Creu Roja. Amb aquests precedents, semblava que seria difícil escollir, per al 2017, persones o entitats que estiguessin a l'altura dels esmentats. Però no ho ha estat. No falten a Viladecans biografies o històries exemplars. Hem triat algunes, amb l'aprovació per la majoria absoluta del Ple Municipal. I m'enorgulleix presentar-les.

Així, Viladecans ha concedit la medalla d'honor a **Marcos Flores Flores**, el principal responsable de l'èxit de la marxa a Viladecans. Don Marcos ha tingut la capacitat de descobrir i formar joves talents, des de la humilitat i l'amateurisme, fugint dels focus de la fama. Un home al qual els seus alumnes han seguit admirant malgrat que els va exigir moltíssim; el millor premi del bon mestre.

També ha rebut la medalla d'honor **Manuel González Fernández**, per la seva llarga tasca de lluitador. Un treballador que va arriscar la feina per defensar els drets dels companys. Va ser sindicalista quan això no estava permès, va participar de la política més compromesa, i ha mantingut el seu criteri i la seva valentia inalterables.

A més d'aquestes dues persones, Viladecans ha volgut concedir la medalla de la ciutat a dues grans empreses que han fet el centenari: a la **Grup Roca**, per la seva important contribució a la construcció, al llarg dels darrers 100 anys, de la ciutat. Roca ha fet créixer el poble, ha creat ocupació i ha participat en l'origen de barris i equipaments. I a **Focs Artificials Estalella**, una empresa que també ha fet cent anys, durant els quals ha dut el nom de Viladecans a moltíssimes festes i celebracions d'arreu del país, en què la imatge i el soroll dels focs d'artifici porten l'alegria a grans i petits.

Finalment, hem decidit fer filla adoptiva a la germana **Dolors Iborra Corominas**. Volem que quedi constància que la germana Dolors, que va morir l'any passat als 85 anys, va ser viladecanenca, malgrat no haver nascut al nostre poble. Va treballar molt per a la gent, ajudant a néixer moltíssims nens i nenes, des de la seva abnegada labor a l'Hospital de Sant Llorenç.

La feina de tots i totes mereixen el nostre reconeixement i gratitud.

Carles Ruiz Novella
Alcalde

El Ple Municipal, en la sessió ordinària realitzada el dia **22 de desembre del 2016**, va adoptar, entre d'altres, l'acord següent:

'APROVAR la concessió de la Medalla d'Honor de la Ciutat de Viladecans al SR. MARCOS FLORES FLORES, al SR. MANUEL GONZÁLEZ FERNÁNDEZ, al GRUP ROCA i a FOCS ARTIFICIALS ESTALELLA; i la concessió del nomenament de FILLA ADOPTIVA, A TÍTOL PÒSTUM, A LA GERMANA DOLORS IBORRA COROMINAS'

Germana
Dolors Iborra Corominas
(Manlleu, 1931 - Viladecans, 2016)

Manlleu, 17 de març del 1931 - Viladecans, 26 d'abril del 2016
Religiosa de la comunitat de les Carmelites de la Caritat Vedrunes.
Vinculada a Viladecans des de la darreria de la dècada dels anys 1950.

Les Germanes Carmelites de la Caritat –les conegudes Germanes Vedruna– són una congregació religiosa femenina adscrita a la família carmelitana fundada per santa Joaquima de Vedruna el 1826 i dedicada a la cura dels malalts i a l'educació de les nenes d'extracció humil.

La vinculació de la congregació amb Viladecans s'explica per la presència del Grup Roca, empresa que va construir l'Hospital de Sant Llorenç –l'actual Hospital de Viladecans– l'any 1953, centre sanitari on les religioses van residir i van exercir funcions assistencials i d'infermeria fins que les religioses abandonaren el centre hospitalari el 2010.

El fet que la congregació arribés a Viladecans s'explica perquè els germans Roca havien nascut a la població osonenca de Manlleu i perquè la congregació també tingués el seu origen a la capital de la comarca: Vic.

Segons dades del 1955, a l'Hospital residien set religioses vedrunes, un nombre que es mantindria al centre durant més de 40 anys. Creiem que la religiosa Dolors Iborra arribaria a finals d'aquella dècada dels anys cinquanta o inicis de la dels seixanta del segle passat. Poc temps després arribaria a encapçalar la representació de les religioses de Viladecans.

Marcos Flores Flores

(Mojácar, 1941)

Mestre i entrenador d'atletisme, vinculat a Viladecans des del 1965

Marcos Flores va acabar la formació de mestre l'any 1959. Després d'exercir uns anys en una escola de Lleida, l'any 1965 es va traslladar a Viladecans i va començar a exercir en la recentment creada escola dels barracons, al Poblat Roca. En aquell centre, a partir dels inicis de la dècada dels setanta, va començar a combinar la tasca docent amb la preparació de joves atletes.

Marcos va passar, cap a l'any 1975, a exercir de mestre a l'Escola Àngela Roca, on la tasca de captació de joves atletes i els entrenaments van seguir i, fins i tot, es van incrementar, tot corrent en circuits marcats pel mateix entrenador a l'indret de la Torre-roja. En aquell context, no van tardar a aparèixer noms com Montserrat Alcoberro, Ana María Cobo, Manolo Mechi, Josefina Ruiz o Antonia López Gil, les primeres figures de l'atletisme local. I no serien les darreres.

Entre els anys 1976 i 1980, quan van començar a celebrar-se competicions de cros o Jocs Escolars, la promoció dels atletes locals estava ben garantida. Marcos va trobar de seguida promeses, que passaven al Club Natació Barcelona, tot competint en diverses lligues atlètiques on la marxa va tenir atractiu. Així és com van començar a sortir les primeres campiones: Yolanda Fernández, Núria Hervás, Mari Cruz Díaz o Reyes Sobrino.

Però va ser la seva enorme capacitat d'observació i de captació el que va fer que sortissin atletes de la talla de Valentí Massana, Eva Pérez, David Márquez, María Vasco o Beatriz Pascual, entre d'altres. Tot estava preparat per assistir a l'eclosió de l'atletisme sènior de Viladecans i les primeres medalles a campionats d'Europa, del món i als Jocs Olímpics. Així ha estat com alguns dels millors atletes de Catalunya i del món han passat per les seves ordres i els seus aprenentatges.

Manuel González Fernández

1 de febrero de 1932, Riotinto (Huelva)

Manolo González llegó a Viladecans como todos los que llegaron y siguen llegando, ligero de equipaje, buscando trabajo para sus dos manos y techo y futuro para su familia. Nació en la España republicana cerca de una de las esquinas del mapa, en Riotinto, a las orillas de un río de color vino, rojo como la sangre y las ideas de sus mineros. En 1936 su padre fue a Azuaga huyendo de las ejecuciones sin juicio de la represión franquista, a trabajar a las minas de plomo para morir de silicosis quince años más tarde. Manolo pisó poco la escuela, a los diez años al campo y a los trece a las minas de plomo, pero le gustaba leer y los libros de la biblioteca fueron su escuela.

A los diecinueve años dejó la mina para siempre. Cuando acabó la mili se fue a Madrid y allí se casó con Ana Sánchez Barragán. Eran tiempos de vida difícil y maleta fácil y marcharon a Barcelona, a Gavà, a Catalunya, y a los dos años él entró a trabajar en la Roca. Echaron hondas raíces dos años después, en un piso que la empresa facilitaba a sus trabajadores, aquí, en su Poblado Roca. La vida y un inconformismo de fondo con una España injusta le harán relacionarse con el movimiento obrero cristiano, la HOAC, y con comunistas del PSUC, y reunirse en la clandestinidad en la Iglesia de Almeda en Cornellà, donde se fundaron las Comisiones Obreras del Baix.

En 1966 se presentó para enlace sindical, en línea con las CCOO clandestinas, y salió elegido, junto con Antonio Plata y Juan Cazorla. Luchó y creó conciencia en la sección. Ganó un comedor y unas botas para todos para acabar con las zapatillas y los pies helados del invierno. En 1969 fue despedido por un paro en la sección y de nada le sirvió ganar en Magistratura. Con mujer y cinco hijos la empresa quiere echarlo del piso del poblado, pero lo impidió la fuerza de la solidaridad.

En 1970 entró en la Laforsa de Cornellà y en el PSUC y vivió la creación de CCOO. En noviembre de 1975 comenzó la huelga de Laforsa por el motivo de casi siempre: la readmisión de un compañero despedido. Duró 106 días, cosida per el hilo de cuatro palabras: "O todos o ninguno". La solidaridad fue contagiosa y en enero prendió una huelga general histórica en el movimiento obrero del Baix Llobregat.

Entró de concejal en 1980 por la lista del PSUC que ganó la alcaldía con Joan Masgrau. Vivió a fondo la aventura de los primeros ayuntamientos democráticos cargados de nuevas esperanzas. Fue concejal durante once años, sin olvidar nunca su Poblado Roca. En la ruptura del PSUC, Manolo eligió el Partit dels Comunistes de Catalunya, y ahí sigue.

A sus ochenta y cinco años sigue con Lenin en el ojal de la solapa y la Internacional en el corazón. No se ha jubilado políticamente porque hoy más que nunca debe defender lo que siempre ha defendido. Intransigente con la injusticia, sabe que a veces se pierde, pero que las cosas que no se luchan nunca se ganan.

Su ciudad le rinde homenaje a él y a todos los Manolos González que han hecho de Viladecans un lugar mejor para vivir.

Focs Artificials Estalella

Indústria iniciada el 1916,
vinculada a Viladecans des del 1963

UN SEGLE DE FESTA
UN SIGLO DE FIESTA

El 1916, Manuel Estalella Bosch va fundar al carrer d'Aragó de Barcelona l'antiga Casa Manuel Estalella. Poc temps després inauguraria la nova fàbrica al barri de Pubilla Cases, a l'Hospitalet de Llobregat. L'any 1963 va traslladar la fàbrica a Viladecans, on va aconseguir obrir, a l'autovia de Castelldefels, una gran botiga de focs artificials, considerada la més gran d'Europa d'aquestes característiques.

L'any 1992, Manel Estalella Codina va passar la gestió de l'empresa a Manuel Estalella Forteza, qui compta amb l'ajut dels seus fills Mònica i Manel Estalella.

Fent front a la crisi, l'any 2009 es van inaugurar noves instal·lacions a Rodonyà (Tarragona) en una superfície de 80.000 m^2 on es troben cinc magatzems comercials, vuit obradors, botiga, oficina, laboratori i estances dedicades a serveis.

Des de principis de segle fins ara, l'empresa crea i dispara castells de foc, i amb la fàbrica tarragonina pot oferir espectacles pirotècnics de format més gran.

Des de la seva fundació, Antigua Casa Manuel Estalella ha ocupat quatre generacions d'artesans del foc que l'han convertit, gràcies al seu esforç i accentuada vocació, en una de les majors empreses del sector de la pirotècnica recreativa del nostre país. Els seus valors: creativitat, professionalitat, familiaritat i flexibilitat.

Grup Roca

Fundat el 1917,
vinculat a Viladecans des del 1930

Roca 100 1917 - 2017

Roca va ser fundada a Gavà l'any 1917 pels germans Roca (Àngela, Maties, Josep i Martí) com a Roca Radiadores, SA; una empresa que proporcionava continuïtat a l'antic taller metal·lúrgic que la família havia posseït a Manlleu (Osona). L'empresa es dedicava inicialment de forma exclusiva a la fabricació de radiadors de ferro fos per a la calefacció. La ràpida penetració dels nous productes en el mercat i una decidida voluntat d'expansió van portar a ampliar les àrees de negoci per tal de diversificar les seves activitats.

A inicis de la dècada dels anys 1930 va començar a eixamplar-se dins el terme de Viladecans, on va decidir introduir la producció de porcellana sanitària. El 1954 va començar a fabricar aixetes, a naus també construïdes a Viladecans.

Des del 1958 al 1974, Roca tingué un destacat paper urbanístic i assistencial a Viladecans, on cal subratllar la construcció de l'Hospital de Viladecans (1953), la transformació de Can Sellarès com a centre d'esbarjo de les famílies de treballadors de la fàbrica (1953) i la construcció dels habitatges del Poblat Roca (1958). A títol individual, Àngela Roca Soler (1880-1960) va afavorir la construcció del Grupo Escolar Ángela Roca (1958-1960), motiu pel qual l'Ajuntament de Viladecans la va nomenar Filla Adoptiva, a títol pòstum, el setembre del 1961.

Avui, Roca Corporación Empresarial és la matriu d'un conjunt d'empreses dedicades al disseny, producció i comercialització de productes per a espais de bany. Té una presència comercial a més de 170 països, disposa de 78 plantes de producció pròpies en 20 països i dóna feina a més de 22.000 treballadors.

Ja mirant al futur, aquest any 2017, any del centenari de la fundació de l'empresa, el Grup Roca està treballant en la modernització i posada en valor de la seva fàbrica de Gavà i Viladecans, amb la idea de desenvolupar un campus innovador adaptat als temps actuals i més integrat a ambdues ciutats, i situar el centre de decisió del grup.

Edita: Ajuntament de Viladecans.
Data: gener del 2017.
L'expedient que ha donat lloc a l'acord de concessió de les Distincions d'Honor del 2016 ha estat incoat per la Sra. Gisela Navarro Fuster, tinenta d'alcalde d'Alcaldia, i la Sra. Mònica Pastor Tatjé, tècnica del Departament de Protocol i Relacions Institucionals, que ha actuat com a secretària.
Fotografies:
Fons de l'Ajuntament de Viladecans i fons de familiars.